

Юрій Іздрик

1962

“ Я займаюся пошуком сенсів

Того дня в Києві мала відбутися одна з лекцій Юрія Іздрика про історію української літератури, героями яких він обрав Сергія Жадана, Тараса Прохаська і Юрія Андруховича. Вибір не випадковий: двадцять років Іздрик редагував часопис текстів і візій «Четвер» – журнал, який відкрив десятки літературних імен і опублікував чимало знакових текстів незалежної української літератури. З усіх лекторів-письменників Іздрик виявився найвідповідальнішим: прописав назви лекцій, склав тезові плани, взявся перечитувати твори своїх героїв. На лекціях багато жартував і переважно читав тексти колег: «Що-що, а гарно читати тексти я вмю, я ж репер», – пояснював пан Юрій. З інтерв'ю було складніше. Йти на телебачення, щоб висловити свою думку про політичну ситуацію в країні, Іздрик навідріз відмовився. На велику розмову погодився,

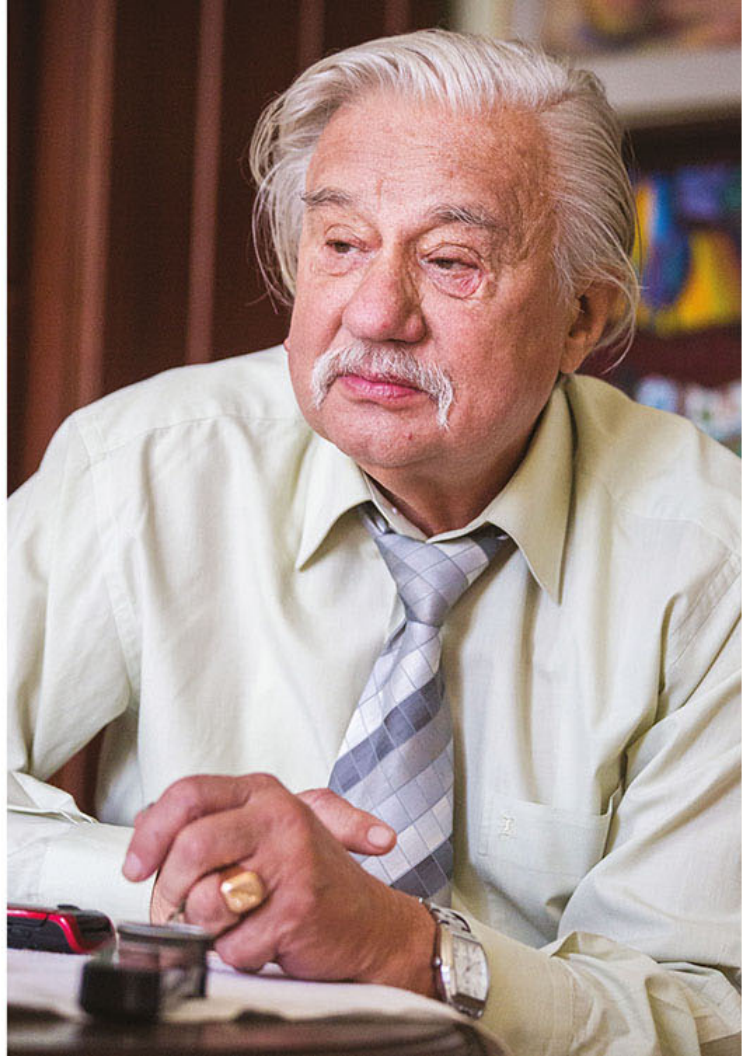
Ігор Калинець

1939

“ Для мене поезія мала бути загадкою,
яку слід відгадати, розшифрувати

Ігор Калинець погодився на інтерв'ю не відразу: «Та я вже все давно сказав! І не пишу я давно – що ж цікавого вам розповім?» Попрощався після нашої першої телефонної розмови пан Ігор словами: «Сподіваюся, ви передумаєте». Але зустрівач нас тієї неділі у Львові привітно – поет якраз повернувся зі служби в церкві, та через «київських журналістів не лишився з друзями на каву» – зневажив давно традицію вихідного дня.

Його квартира на Єфремова («академіка Єфремова», – наголошує під час моїх розпитувань Калинець) схожа на мистецьку галерею – стіни у квартирі (навіть на кухні) заповнили шафи з книжками і картини українських художників, на які щоразу відволікалися, коли Калинцеві телефонували: хтось нагадував про захід, присвячений Шевченкові, на якому поет обіцяв сказати кілька слів про свого попередника, дружки

Маріанна КІЯНОВСЬКА

1973

“Творець має бути філософом,
хоч би що він творив

Після цього інтерв'ю в мене ще довго залишалося відчуття, ніби мої світоглядні матриці структурували й оновили. Поет Маріанна Кіяновська (мені звичніше було б написати «поетка», але Маріанна попросила називати її саме «поетом») висловлює свій погляд на те, що попередньо ретельно обдумала, що відкрилося їй під час слухання інших чи уважного спостереження. При цьому вона щоразу ніби проникає вглиб вашого запитання, дивуючи вас самих судженням, кутом зору, під яким на цю ситуацію, явище можна подивитися. Врешті, вона взагалі виходить за рамки ваших запитань, щоби сказати передовсім не про потрібне, а дійсно значиме: «Ви можете про це не запитати, а мені дуже важливо про це розповісти», – пояснює Маріанна відступи під час інтерв'ю.

Іван Малкович

1961

“ Не хочу відставати від цього часу,
але й не хочу під нього підроблятися

Суботнього ранку Іван Малкович забирає нас на в'їзді до Софіївської Борщагівки, де вже вісім років живе з родиною. На своєму подвір'ї він робить нам коротку екскурсію, з утіхою господаря показуючи незвичайну грушу з квадратною кроною і сливу, з якої торік зібрали кілька десятків відер плодів. Далі – тенісний корт, на якому Малковичі влаштовують дружні турніри «Вілла-Ярина Ореп». Згодом у будинку ми побачимо і стіл для пінг-понгу – Іван Малкович затятий поціновувач обох видів спорту, причому грати старається лише із вправними суперниками. Ще нам показують невеличку круглу клумбу, «розрізану» доріжками, як торт, яку Малкович жартома називає своїми шістьма гектарами. На подвір'ї і в самому будинку все дбайливо зроблено і ретельно продумано. Те ж саме можна сказати і про книжки, які ось уже більше двадцяти років видає видавництво Малковича «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», і про поезію

Дмитро Павличко

1929

“ Моє життя і творчість обертаються
навколо України

Він часто приходив на Майдан – літній чоловік з красивими сумними очима. Через рік після тих подій ми йдемо з ним алеєю Героїв Небесної Сотні і зупиняємося біля хреста зі свічками. Свічок цього дня на Майдані багато – в Україні вшановують жертв Голодомору. Я запалюю свою, і ми йдемо вниз – до монумента Незалежності, де цього ж дня відзначають річницю Помаранчевої революції. «А я ж виступав зі сцени, коли снайпери розстрілювали людей», – згадує Дмитро Павличко. «І готові були тоді загинути?» – запитую. «Був готовий»... Дмитро Васильович, який захотів провести мене до метро, просить на хвилику зупинитися: «Один виступ послухаємо – і підемо далі». Виступає вчителька, скаржиться на попередню владу і на нинішню – «не бережуть солов'їну українську мову». «Ненавиджу банальні епітети, – каже Павличко, – слухати далі не будемо»...

ФОТО НАДАНЕ ВИДАВНИЦТВОМ «ОСНОВИ»

Тарас прохасько

1968

“ У житті кожного є життя всього

Схоже, що на столітній ювілей Тараса Прохаська не слід чекати на багатотомне видання його творів у дорогих шкіряних палітурках. Тарас пише мало, друкується рідко, а поза тим в українській сучасній літературі немає письменника більш кристалізованого, більш відповідного цьому покликанню. Бо все, що робить Тарас Прохасько, все, що він говорить, те, як він живе і навіть думає, – є найчистішою літературою. Тією, яка пропонує читачеві матриці, що накладаються на пережите і ще не до кінця осмислене, тією, яка є для когось заскладною, бо оповідає про єдність усього з усім, а разом з тим – тією, яка є настільки ж простою, як те, що кожна людина має дихати, а кожна рослина – рости. Прохаську пощастило рано усвідомити, що його спосіб життя і думання є наскрізно літературним, але в жодному разі не була випадковістю його біологічна освіта, бо ж, слухаючи письменника, починаєш думати, що врешті-решт

Ірен Роздобудько

1962

“ Я живу у своїх текстах

Навколо цієї письменниці існує безліч вигаданих стереотипів. Примножує їх робота головним редактором глянцевого журналу, не забуваймо і про додаткові образи – авторки, яка щороку видає дві-три нові книжки, сценаристки, на рахунок якої вже кілька відзнятих фільмів, і гарної жінки, яка любить кардинально змінювати зачіски і колір волосся. Але все це не про Ірен, передовсім тому, що такі стереотипи ні на грам не пояснюють всю її багатомірність.

Того січневого ранку на вулицях Києва всі намагалися бігати і ні на мить не зупинятися – морози були не для прогулянок. У таку погоду особливо добре сидіти на маленькій затишній кухні творчого подружжя Ірен Роздобудько й Ігоря Жука, пити трав'яний чай з авторських чашок (на них – графіка Ірен), говорити про ситуацію в країні, останні новини і нишком роздивлятися квартиру, в якій природно поєдналися

